

NO 23

5. December 1939

39. Aargang

PRISUDVIKLINGEN

Alle dem, som under Verdenskrigen 1914—18 oplevede det forrige Ragnarok i Europa, og som kender til, hvor uhyggeligt Priserne den Gang steg, blev ængstelige, da vi den 1. September i Aar atter fik Krigstilstand i vor Verdensdel, men vi haabede paa, at der alligevel skulde være sket saadanne Forandringer, at en Gentagelse af alt for voldsomme Prisstigninger skulde kunne undgaas. Der er imidlertid adskilligt, som tyder paa, at dette Haab vil blive beskæmmet.

I de 12 Maaneder fra Juli 1914 til Juli 1915 steg Udgifterne paa Normalbudgettet 326 Kr., nemlig fra 2 000 til 2 326 Kr., og det viser sig, at vi nu er ganske godt paa Vej til en tilsvarende Stigning.

I Juli i Aar var den samlede Udgift paa Normalbudgettet Kr. 3 662; ved Pristalsberegningen i Oktober var den Kr. 3 808. Dette er en Stigning paa 146 Kr. i Løbet af 3 Maaneder, og man kan vel endda gaa ud fra, at den overvejende Del af denne Stigning udelukkende er faldet i Tiden efter Krigsudbruddet. Det vil i dette Tilfælde sige i Tiden fra 1. September til 1. Oktober.

Naar Priserne stiger paa denne Maade, er det saa lige til, at den arbejdende Klasse kræver Lønforhøjelser. Og vi har jo nu set, at det er lykkedes for De samvirkende Fagforbund midt i en Overenskomstperiode at gennemføre Forbedringer, som vil faa Betydning, direkte eller indirekte, for omkring ved 300 000 Arbejdere. Overenskomstillæget gaar ud paa en kvartalsvis Regulering af Lønningerne, saa

der til voksne mandlige Arbejdere gives en Forhøjelse paa 0,85 Øre i Timen for hver Points, Pristallet er steget udover Pristallet ved sidste Regulering; dog skal der kun reguleres, hvis Stigningen er mindst 3 Points.

Det nu fastsatte Pristal er 190. De løbende Overenskomster er imidlertid ikke afsluttet samtidig, men paa forskellige Tidspunkter med forskellige Pristal. Som Følge deraf fremkommer der nu forskellige Reguleringer. Den overvejende Del af Overenskomsterne er afsluttet i en Periode med Pristal 184, en anden Del afsluttedes med Pristal 183. For disse er der saaledes en Stigning paa 6 henholdsvis 7 Points, hvilket igen betyder, at der ved fuld Beskæftigelse vil blive givet en Lønforbedring, som svarer til ca. 127 Kr. henholdsvis 145 Kr. pr. Aar.

Ser man bort fra Begrebet Stigning i Points og bruger de faktiske Udgiftsbeløb paa Normalbudgettet til Sammenligningsgrundlag, stiller Forholdet sig saaledes:

Da Pristallet var 184 (April 1938), var de samlede Udgifter paa Normalbudgettet Kr. 3675, i Oktober i Aar var Tallet 3808; dette er en Stigning paa 133 Kr. I Januar 1939 (Pristal 183) var Udgiften paa Normalbudgettet Kr. 3657; da det tilsvarende Tal som nævnt nu er 3808, viser dette, at der er en Stigning paa 151 Kr. siden Prisundersøgelserne i Januar d. A.

Ved at sammenholde det foregaaende vil det ses, at de som har Overenskomst paa Grundlag af Pristal 184 har en faktisk Udgiftsstigning paa Normalbudgettets Poster paa Kr. 133, og de faar ved fuld Beskæftigelse en Forbedring

svarende til 127 Kr. pr. Aar. Tilsvarende har de Arbejdere, hvis Overenskomst er afsluttet, da Pristallet var 183, en faktisk Stigning paa Budgettets Udgifter paa 151, og de faar en Dækning paa ca. 145 Kr. Endvidere faar begge Grupper Adgang til yderligere Løntillæg til Januar, hvis Prisstigningen fortsætter, hvad der desværre er adskilligt, som tyder paa.

Da Tjenestemændenes Reguleringstillæg jo er ansat paa Grundlag af Priserne i Januar d. A. (Udgiftstal 2831, Pristal 183), er det ret nærliggende at forstaa, at der fra forskellige Sider har hævet sig stærke Røster om, at naar Udgifterne for de timelønnede Arbejdere er steget med 151 Kr. siden Januar i Aar, er de vel steget tilsvarende for Tjenestemændene, og at ogsaa disse burde have deres Lønninger forbedret.

Hertil er at bemærke, at det Budget, der anvendes ved Beregningen af Udgiftstallet — som gælder for Tjenestemændene — ikke er helt det samme, som det, der benyttes ved Udregningen af Pristallet. Som Følge heraf *kan* der være nogen Forskel i Udgiftsstigningen, men stort set stiller det sig vel nok saaledes, at Svingningerne former sig nogenlunde ensartet, og selv om den Stigning, der vilde vise sig, hvis man i Oktober havde beregnet et Udgiftstal samtidig med et Pristal, ikke vilde være helt nøjagtig den samme, saa vilde dette dog sikkert tilnærmelsesvis have været Tilfældet.

Imidlertid er Forholdet som bekendt det, at vort Reguleringstillæg i Henhold til de gældende Bestemmelser ikke skal reguleres før end til 1. April 1940. Og hvis det blot gjaldt en Prisstigning paa omkring ved 100—150 Kr., vilde Tjenestemændene vel ogsaa nok have forholdt sig i Ro; vi har jo før været ude for noget lignende (fra 1937 til 1938 steg Udgiftstallet fra 2710 til 2853 = 143 Kr.). Men Prisstigningen fortsætter jo i et jævnt Tempo, saaledes at vi allerede nu maa være betydeligt over de her omtalte Stigninger i Pristallet. Som Følge deraf bliver Tjenestemændenes Paastand om, at der ved saa unormale Prisstigninger, som dem vi har været og er ude for, ogsaa bør være Adgang til Lønforbedring uden for den normale Regel, mere og mere berettiget.

Vi har jo set, at Regeringen har haft Øjnene aabne for Dyrtidens ubehagelige Virkninger, idet den — hvilket efter vor Mening absolut bør paaskønnes — har fremsat Forslag om Dyr-tidstillæg til forskellige af de, som er allerdaar-

ligst stillede her i vort Samfund. Det kan dernæst spørges, om Regeringen ogsaa har tænkt paa en Forbedring af Tjenestemændenes Forhold, saa ogsaa vi faar nogen Dækning for de konstaterede Prisstigninger. Dette ved vi ikke noget nærmere om, men vi ved, at Spørgsmaalet er levende inden for alle Organisationerne, og paa det sidst afholdte Styrelsesmøde i Centralorganisationen var Spørgsmaalet om Mulighederne for Lønforbedring af en eller anden Art da ogsaa Genstand for indgaaende Drøftelse. Indenfor de mange Organisationer, Centralorganisation I omfatter, var der flere, hvis Medlemmer paa forskellig Maade var berørt af Krigssituationen og dens Følger; men fælles for alle var Spørgsmaalet om den stedfundne Forringelse af Lønningerne. Paa Grundlag af de foreliggende Kendsgerninger vedtoges det at gaa til Regeringen med Anmodning om Forbedringer.

Vi maa jo saa have Lov til at haabe paa Forstaaelse over for rimelige Krav.

DE SVENSKE LOKOMOTIVMÆND OG DE SAMVIRKENDE FAGFORBUND

I Dagene fra den 15.—31. Oktober har der i det svenske Lokomotivmandsforbund været foretaget Urafstemning i det tidligere omtalte Spørgsmaal om Organisations-Sammenslutning.

Forslaget blev som bekendt vedtaget paa vore svenske Kollegers Kongres med 104 Stemmer mod 6, og ved den nu afsluttede Urafstemning blev det ligeledes vedtaget med stor Majoritet, nemlig med 3 297 Stemmer mod 908. 93 pCt. af Svensk Lokomotivmandsforbunds Medlemmer har deltaget i Afstemningen, af disse har 78,4 pCt. stemt for S sammenslutningen. Kongressen havde gjort Forslagets Vedtagelse betinget af en Majoritet paa 66 $\frac{2}{3}$ pCt. Dette blev altsaa langt overskredet.

De afgivne Ja-Stemmer repræsenterede 72,2 pCt. af Forbundets samlede Medlemstal.

Hele Spørgsmaalet gaar som bekendt ud paa S sammenslutning af Lokomotivmandsforbundet, Jernbaneforbundet og Konduktørforbundet i Sverige til en ny Organisation »Det forenede Jernbaneforbund«, hvis Medlemmer alle skal staa tilsluttet De samvirkende Fagforbund. Sagen skal endnu behandles paa det svenske Jernbaneforbunds Kongres, inden den nye Organisation kan endelig gennemføres; men Vedtagelsen dér anses forud for sikker.

LØNNING TIL TJENESTEMÆND SOM ER INDKALDT TIL BEREDSKABSSTYRKEN

Da Tjenestemandslovens § 14 om Lønning under militære Indkaldelser kun dækker den normale Værnepligt og de pligtige korte Genindkaldelser, men ikke ekstraordinært lange Indkaldelser som for Tiden til Beredskabsstyrken, har der maattet tilvejebringes en Ordning i saa Henseende. Folketingets Finansudvalg har nu tiltraadt en Aftale, der gaar ud paa, at Tjenestemænd, der er indkaldt som militære Befalingsmænd af Reserven, skal have den militære Lønning og Halvdelen af deres civile Tjenestemandsløn. Tjenestemænd, der er indkaldt som almindelige værnepligtige, faar i Indkaldelsesmaaneden og de følgende 3 Maaneder baade deres fulde Tjenestemandsløn og deres Militær aflønning. Efter dette Tidsrums Forløb faar Familieforsørgere fuld Tjenestemandsløn med Fradrag af den militære Lønning, ugifte faar halv Tjenestemandsløn og fuld Militær lønning. Disse Regler gælder ogsaa for Aspiranter, som har været dette i mere end 1 Aar.

Aftalen har følgende Ordlyd:

For Indkaldte til ekstraordinær Militærtjeneste, der ikke kan antages at blive af kortere Varighed, fastsættes følgende Lønningsregler:

I. Tjenestemænd.

A. Tjenestemænd, der er indkaldt som Befalingsmænd af Reserven, oppebærer Lønning i Overensstemmelse med Reglerne i Tjenestemandslovens § 14. Stk. 3.

B. Tjenestemænd, der er underkastet almindelig Værnepligt (herunder værnepligtige Befalingsmænd og ligestillede) oppebærer i Indkaldelsesmaaneden og de første 3 Maaneder derefter fuld Løn.

Efter nævnte Tidsrum ydes følgende Lønninger:

1) Tjenestemænd, der er Familieforsørgere, jfr. herved Tjenestemandslovens § 91, oppebærer fortsat fuld Lønning, dog med Fradrag af militær Aflønning. Ved sidstnævntes Beregning bortses fra Værdien af fri Forplejning, Hjemsendelses- og Orlovspenge m. v.

For saa vidt de paagældende ikke har fri Kostforplejning eller en Godtgørelse herfor, fradrages kun Halvdelen af den militære Aflønning.

2) Tjenestemænd, der ikke er Familieforsørgere, oppebærer Halvdelen af Lønningen uden Fradrag.

II. Tjenestemandspiranter.

A. Aspiranter, der har gjort Tjeneste i mere end 1 Aar, behandles i Overensstemmelse med de foran angivne Regler for Tjenestemænd.

B. Aspiranter, hvis Tjenestetid ikke overstiger 1 Aar, men dog mindst 3 Maaneder, oppebærer fuld

Lønning i Indkaldelsesmaaneden og de første 3 Maaneder derefter. Herefter udbetales kun Halvdelen af Lønningen, og kun for saa vidt de paagældende er Familieforsørgere.

C. Aspiranter, der ikke har haft mindst 3 Maaneders Tjeneste, oppebærer Lønning i en Maaned udover Indkaldelsesmaaneden.

III. *Kontormedhjælpere* aflønnet i Henhold til Finansministeriets Lønningsregulativ af 8. Februar 1936. Afsnit I. c. og dermed ligestillede behandles i Overensstemmelse med de foran angivne Regler for Aspiranter.

IV. Arbejdere m. v.

Overenskomstmæssigt lønnede Arbejdere, der i mindst 2 Aar uafbrudt har haft fuld Beskæftigelse under Staten, gaar ind under Reglerne for det Vederlag, der ydes Tjenestemænd for Tiden efter Indkaldelsesmaaneden og de følgende 3 Maaneder.

For saa vidt angaar de Arbejdere, der er omfattede af Lov Nr. 83 af 23. Marts 1932, fastsættes særlige Regler.

De nærmere Regler for Aflønning af Arbejdere m. v. fastsættes af de enkelte Styrelser.

I Tvivlstilfælde forelægges Sagen for Finansministeriet.

Ovenstaaende Regler finder dog ikke Anvendelse paa Værnepligtige, der aftjener deres almindelige Værnepligt, uanset om Indkaldelsen paa Grund af de nuværende Forhold finder Sted paa et ekstraordinært Tidspunkt.

Saafernt de omhandlede Værnepligtige imidlertid beholdes inde til Militærtjeneste ud over den Tid, til hvilken de under ordinære Forhold skulde have været hjemsendte, oppebæres Lønning i Overensstemmelse med de Regler, som foran er givet for Indkaldelser ud over 3 Maaneder.

TRAFIKKOMMISSIONENS BETÆNKNING

Paa Grund af den Forandring, Krigssituationen paa afgørende Maade har medført i vore Trafikforhold, havde vi egentlig ikke ventet, at Trafikkommissionens Betænkning var blevet afgivet nu, men dette er dog sket. Den blev den 6. November tilstillet Rigsdagen, Kommissionens Medlemmer og Dagspressen. Derimod har Fagpressen og Jernbaneorganisationerne, som vel nok maa siges at have betydelig Interesse i Kommissionens Arbejde, ikke endnu modtaget Betænkningen, men det forlyder, at de vil faa den tilstillet senere.

Betænkningen er et omfangsrigt Værk paa 217 Sider med 500 Sider Bilag og 6 store Oversigtskort. Sekretær Chr. Vejre, Dansk Jernbaneforbund, som var den ene af det samlede Jernbanepersonales 2 Repræsentanter i Trafikkommissionen, har tilstillet os følgende Rede-gørelse:

»Hvad Privatbanerne og deres Forhold angaar, har Kommissionen, som det vil være bekendt, inddelt disse Baner i fire Grupper, alt efter deres trafikmæssige Betydning. Banerne under Gruppe 4, den laveste Gruppe, skal fremtidig ikke have Statsstøtte efter Kommissionens Forslag, med mindre der foreligger ganske særlige Forhold, der taler for Opretholdelsen af deres Drift. Denne Indstilling er almindeligvis blevet forstaaet saaledes, at Kommissionen direkte foreslaar, at denne Gruppe af Baner skal slagtes. Overfor denne Opfattelse har Kommissionens Formand, Folketingsmand N. P. Nielsen, offentligt protesteret — og formelt med Rette, thi selv om Statsstøtten til disse Baner blev inddraget, kunde den Mulighed dog ikke udelukkes, at de kommunale Myndigheder drev dem videre for egen Regning og Risiko. Noget andet er imidlertid, at disse Baner ved Statsstøttens Bortfald maaske nok vilde blive saa stærkt økonomisk anspændt, at Oplandskommunerne fandt Ofrene for store og derfor maatte beslutte at standse Driften. At Kommissionen har anset denne Udvikling for ikke helt fjernliggende, synes ogsaa at fremgaa deraf, at den har stillet Forslag om Overgang til anden Jernbanetjeneste for Personalet ved nedlagte Privatbaner, samt til Sikring af Pensionsforholdene.

Imidlertid har Udviklingen, økonomisk, handelspolitisk og valutamæssigt overhalet Kommissionsbetænkningen paa dette som paa flere Omraader, og i Øjeblikket er der næppe nogen, der for Alvor tænker paa at bringe selv de mest forarmede Gruppe-4-Baner ind i en Situation, der kunde medføre en Standsning af deres Drift.

Men har Kommissionen saaledes ikke positivt stillet Forslag om Nedlæggelse af nogen Privatbanes Drift, saa har den i hvert Fald direkte foreslaaet Nedlæggelse eller delvis Nedlæggelse af en Del Statsbanelinier. Disse er: Himmerlandsbanerne (hel Nedlæggelse) samt Assensbanen, Skelskørbanen og Videbækbanen (delvis Nedlæggelse).

Hvorvidt disse Forslag prompte vilde være blevet gennemført, hvis de nuværende Tilstande ikke var indtraadt, skal vi lade staa hen — vi nærer vor egen stille Tvivl derom for et Par Strækningers Vedkommende. Men nu er disse Spørgsmaal ejheller videre aktuelle. De Betalingsmidler, der staaar til Raadighed for Landets Forsyning med nødvendige Varer udefra, sæt-

ter formentlig en vis Grænse for Benzinforbruget, saaledes at vi kun skal være tilfredse med ikke at være kommet længere frem med Banesaneringerne, end Tilfældet er. Kan hændes, at en eller anden endog af og til vil sende den for længst aflivede midtsjællandske Bane en vemodig Tanke.

Et vigtigt Afsnit i Kommissionsbetænkningen er Afsnittet om Omnibus- og Fragtmandskørsel m. v.

Hvad dette Omraade angaar findes der saavel i selve Betænkningen som i Bilagene mange gode orienterende Oplysninger. Der findes ogsaa i det af Kommissionen stillede Forslag en Række Ændringer til Loven, om Omnibus- og Fragtmandskørsel med Motorkøretøjer m. v. — der maa betegnes som saare velmenende Forsøg paa at borteliminere nogle af de ganske uberettigede Fortrin, de mange Motortransportforetagender har i Konkurrencen med andre Transportmidler først og fremmest med Banerne. Et af disse Forsøg er Forslaget om Oprettelse af Trafiknævn — et i hver Amtraadskreds. Nævnene vil særlig faa den Opgave at regulere Omnibus- og Fragtmandskørslen samt kontrollere Køreplanen, Turantal og Takster indenfor deres Omraader. Hvorvidt disse Nævn kommer til at svare til Hensigten, vil Tiden vise. En øjensynlig Mangel ved hele Trafiknævnsinstitutionen er den, at de forskellige Nævn meget let vil komme til at træffe uensartede Afgørelser i ensartede Spørgsmaal; dette Forhold vil kunne føre til megen Kritik af hele Institutionen, saaledes at den ikke formaar at skabe sig den Tillid og dermed den Autoritet, som er en Forudsætning for hele dens Virksomhed. Men maaske kan Institutionen udbygges enten ved Oprettelsen af en Appellinstans — et Landstrafiknævn, eller ved Etableringen af et snævert Samarbejde mellem Amtsnævnene indbyrdes, saaledes at den fornødne Ensartethed i Afgørelsen efterhaanden kan tilvejebringes.

Kommissionen har videre hæftet sin Opmærksomhed paa et andet vigtigt Omraade, nemlig Chaufførernes Løn- og Arbejdsvilkaar, der som bekendt er yderst slette; dette er af stor Betydning — ikke alene for en bedre Afballancering af Konkurrenceforholdet, men ogsaa af Hensyn til de paagældende Arbejdere selv, og ikke mindst af Hensyn til den offentlige

Sikkerhed paa vorø Veje. Kommissionen foreslaar, at der i Loven indføjes en Bestemmelse om, at Chaufførerne skal være underkastet Bestemmelserne i de mellem de paagældende Arbejdsgivere og Chauffører gældende Overenskomster med Hensyn til Arbejdstid og Arbejds-løn. Dette er i sig selv saare naturligt og udmærket; men der er unægtelig den Hage ved Ordningen, at den ikke omfatter det store Antal »selvkørende Vognmænd«. Overfor dem er det naturligvis umuligt at fastsætte en Minimumsfortjeneste, og Kommissionen har ejheller ment, at Arbejdstiden for disse Næringsdrivende kunde fastsættes i Omnibus- og Fragtmandsloven. Derimod har den i sine Bemærkninger henstillet, at en Bestemmelse om Maksimalkøretid for disse Folk tages op i Færdselsloven, under Hensyn til, at Køretiden bør begrænses til Fremme af Færdselssikkerheden.

Der er et Omraade, hvor det bør siges, at Kommissionen ikke har pløjet saa dybt som ønskeligt var, nemlig den saakaldte Parallelkørsel, d. v. s. saadan sideløbende Kørsel med Hensyn til Ruter og Køretider, der gør begge Transportmidler urentable, fordi der faktisk kun er lønnende Transport til det ene af dem.

Det er dog ingenlunde saaledes, at Kommissionen ikke har været opmærksom paa disse Forhold; den har endda indgaaende drøftet dem, og den ene af Kommissionens Sekretærer, Kontorchef Stjernqvist, har ogsaa udarbejdet Materiale, som vil være et velegnet Grundlag til endelig Konstatation af Parallelkørsels Omfang og Virkninger. Men naar Kommissionen ikke førte disse Undersøgelser til Vejs Ende, skyldes det utvivlsomt, at den ikke mente, at Konstatationen af Parallelkørsels Tilstedeværelse og Omfang vilde kunne resultere i gennemførlige Saneringsforslag — i en virkelig Koordination af de paagældende Trafikmidler. Denne Opfattelse var sikkert ikke uden Berettigelse, idet der i Landdistrikterne saa godt som overalt synes at raade den Opfattelse, at jo flere Trafikmidler, der staar til Raadighed, d. v. s. jo større den indbyrdes Konkurrence er, jo bedre er det, thi jo billigere bliver Transporten. Det er for saa vidt ogsaa rigtigt, set ud fra den enkelte Afsenders og Modtagers personlige Synspunkt; noget anderledes stiller Sagen sig vistnok, naar den skal bedømmes samfundsmæssigt.

Men Landdistrikternes Opfattelse af Paral-

lelkørsels eller Overtrafikeringens Betydning støttes ivrigt af saare mange Kommunal-mænd i Byerne, der simpelthen ræsonnerer som saa, at jo flere Bilruter, der fører ind til deres By og jo flere Køretøjer, der overhovedet kommer til Staden, jo lykkeligere, thi derved forøges Byernes Virksomhed — der skabes Fortjenstmuligheder og Arbejde. Heller ikke denne Betragtning kan direkte modsiges omend dens Berettigelse ud fra et nationaløkonomisk Synspunkt er mere end tvivlsomt.

Men hvorom alting er, saa repræsenterede disse Betragtninger politiske Realiteter, som Kommissionen ikke ansaa det for tilraadeligt at give sig for stærkt i Lag med.

Skulde Kommissionen have fortsat sit Arbejde og var den blevet stillet overfor Spørgsmaalet under den nuværende Situation, vilde dens Standpunkt dog maaske nok være blevet et andet. I dens Tid var Forholdene nogenlunde normale — i hvert Fald saa tilpas normale, at man ikke fandt, at et endog meget betydeligt Overforbrug af udenlandsk Bilmateriel samt Gummi, Olie og Benzin m. v. var en for vort Samfund uoverkommelig Luksus. Nu er vi kommet ind i en Tid, hvor Livremmen, hvad angaar udenlandske Indkøb, skal spændes ind til de inderste Huller, og det vilde ikke under saadanne Forhold være helt af Vejen at faa undersøgt, hvad der ved Inddragelse af den overflødige Parallelkørsel kan spares af fremmed Valuta til Anvendelse paa mere nødvendige Transporter eller andre mere arbejdsskabende Omraader i Erhvervslivet.«

OPLYSNINGARBEJDETS FORSKELLIGE OPGAVER

I vore Dage er det nærmest et Slagord, naar man siger »Jeg er Socialist«. Det er muligt, at en Del af dem, der siger det, har Ret; men gaar man dem alle lidt nærmere paa Klingen og spørger, hvad de forstaar ved at være Socialister, da faar man som oftest det Svar: »Jeg stemmer paa Socialdemokratiet«. Dermed mener man saa, at det jo maa være de Menneskers Opgave, som man har sat ind i Stats- og Kommunalforvaltningen, at ordne det øvrige vedrørende Socialismen.

Lad os engang se lidt nærmere paa dette Forhold. Ordet Socialisme fremkommer enten af det latinske Ord socialis, der betyder samfundsmæssig, eller af Ordet socius, som betyder Forbunds-fælle, »Kammerat«; men begge Dele betyder, at man saavel økonomisk som etisk vil gøre Samfundsinteresserne paa fælles Grundlag til det ledende Princip.

Modsætningen hertil er Individualismen, hvis Lære gaar ud paa, at de personlige Interesser skal være det ledende Princip i Samfundet.

Den gabende Kløft mellem Arbejde og Kapital har derfor helt naturligt medført, at den arbejdende Klasse *økonomisk* set har slaaet Kreds om Socialismen; men den etiske Side af Socialismen har man ladet ligge og overladt til de Mænd, man har sat ind i de forskellige Forvaltninger, at filosofere over.

Heraf følger da naturligt, at Socialismen ikke har den Vægt i Verdenspolitikken, som den burde have. Og Følgen deraf er de mange politiske Vildskud, som angler efter dem, der mener, at deres personlige Interesser ikke bliver tilstrækkelig varetaget.

Socialismens Maal er jo ikke blot at skabe bedre økonomiske Forhold, men tillige at skabe et aandeligt set lykkeligt Fremtidsrige, og naar dette lader vente paa sig, saa skyldes det ikke Sagens Forkæmpere, men Menneskene selv, fordi vor Indstilling er mere individualistisk end socialistisk præget.

Der er nogle, som mener, at efterhaanden som de sociale Forhold forbedres, saa vil Menneskene ogsaa tilegne sig en højere Moral. Den Tid, vi oplever, turde være et talende Bevis for, at denne Paastand ikke passer.

Mange af Socialismens Forkæmpere har da ogsaa regnet med Hundreder af Aar for at skabe et socialistisk Samfund. Dette tyder paa, at disse Mænd har skuet saa klart ind i Fremtiden, at de forstod, at selv om man opstillede de mest ideelle Former for et Samfund — maaske endog fik dem indført — vilde det ikke nytte stort, saa længe Mennesket i sig selv ikke var moden til at modtage disse Goder.

Dette tyder igen paa, at Menneskets Karakter spiller den væsentligste Rolle for at kunne grundlægge et virkeligt retfærdigt Samfund, og heraf følger igen, at Menneskets moralske Udvikling nødvendigvis maa holde Trit med den tekniske Udvikling; thi saalænge man i stort som i smaat samler sig om Egoisme og Selvished — den Trone, hvorpaa Mammon sidder — da vil Dansen om Guldkalven fortsætte og sænke Nutidsmennesket ned i en aandelig Fordærvelse som ingensinde før.

Maxim Gorki har under Krigen 1914—18 i et Interview udtalt blandt andet følgende:

Den afsindige blodige Strid mellem Europas Folk giver Størstedelen af vor Planets Beboere Ret til at betvivle den vesteuropæiske Kulturs moralske Værdier, til at benægte dens intellektuelle Autoritet og til at gøre Modstand mod dens Ideer og Principper. Denne blodige Slagting mellem Jordens bedste Folk vil styrke Barbariet i Verden og uden Tvivl hæmme Kulturens videre Fremtrængen.

Gorki har vist Ret. Mon ikke det var onde Indflydelser og Magtbegær, som afstedkom den sidste Krig. Lloyd George udtalte som bekendt under Kampene ved Verdun: »Dette Helvede maa aldrig mere gentage sig i Verden«.

Nu har vi en ny Krig, og der staar Tvistigheder lige som sidst om, hvem der bærer Skylden. Sand-

heden tro bærer vi vist alle noget af Skylden; vi har vist ikke udnyttet den mellemliggende Tid paa fornøden oplysende Maade til at underbygge Samfølelsen og Broderskabets Aand, og der er vistnok god Grund til at overveje Digterens Ord, naar han siger:

Man siger, Verden den er ond,
en vild og voldsom Elv.
Kanske det onde har sin Grund
saa halvvejs i os selv.
For — bedred' vi vor Færden
og bød det Onde Trods,
hvem ved, om da ej Verden
den bedred' sig med os.

Vi bør alle have dette i Erindring, naar Oplysningsarbejdet og dets Betydning i den kommende Tid gøres til Genstand for nærmere Overvejelser.

Torbenfeldtvej, i November 1939.

P. Sessing.

FRA MEDLEMSKREDSEN

Utilfredsstillende Sandingsforhold paa Litra Hs.

Da Københavns Sydhavn blev anlagt, var det private Konsortium, som besørgede Anlægget, ikke saa fremsynet, at de lagde en Havnebane med Spor, der kunde bære en F-Maskine. Derfor maa vi køre med Hs-Maskiner. Dette er hidtil gaaet nogenlunde — før brugte man flest af de smaa Godsvogne — men nu er der efterhaanden kommet flere Virksomheder, som bruger mange og tunge Vogne. Der er saa meget at bestille, at vi med Hs-Maskinerne maa køre med 25 à 30 Vogne i de meget kurvede og paa denne Aarstid meget fedtede Spor. Det kunde ogsaa godt gaa, hvis vi havde brugbare Sandkasser paa dem: men disse Lokomotiver har endnu de gamle Sandkasser, som sidder under Barrieren, og som altid er fugtige, og som kun kan sande under et Sæt Hjul ad Gangen; Maskinerne kan ikke staa fast, derfor er de et stort Tidsspilde at køre med. Vi har mange Gange været en hel Time om at trykke et Træk Vogne 1½ Kilometer. Det værste er dog, at vi er fuldstændig prisgivet, hvis vi kommer ud for en Færdsels-hindring, da Hjulene kører i Slæde, saa snart man rører Bremsen og ikke kan sande tilstrækkeligt.

Vi maa derfor bede vore Foresatte om at indse, at Hs-Maskinerne maa forsynes med Sandkasser oppe paa Rundkedlen og med Rør, saa de kan sande under begge Hjulsæt.

Da de omtalte Forhold er til Stede allevegne, hvor de har Hs-Maskiner, og der som Følge deraf sker ikke saa faa Vognbeskadigelser, vil jeg regne med, at den ringe Bekostning det vil være at forsyne Hs-Maskinerne med nye Sandkasser, let bliver indtjent. Maskinerne faar større Arbejdsevne, der bliver færre Vognreparationer, mindre Slid paa Skinner og Bandager og mindre Kulforbrug, derved at Maskinens »Spillen« undgaas.

Lad os arbejde paa at faa bedre Velfærdsforan-

staltninger paa alle vore Maskiner. De er vort Værktøj, det er dem, vi skal arbejde med. Det kan let nedbryde Arbejdsglæden, naar man skal arbejde med daarligt Værktøj, og naar Arbejdsglæden er væk, bliver Arbejdet ikke udført saa hurtigt og godt. Det har alle større Virksomheder forlængst indset, saa lad os haabe, at det ogsaa snart maa blive indset ved D. S. B.

Vi bør saa bare selv ogsaa gøre noget for at vise, at vi er Haandværkere, som sætter Pris paa at have vort Værktøj i Orden. Det er beskæmmende, naar man ser paa vore Vandstandsglas. De er paa mange Maskiner ikke til at se Vand i; bliver de utætte, er der nogle, som pakker noget gammelt Tvist om Glasset. Noget saadant er ikke en Haandværker værdigt; det er at snylte sig fra Arbejdet. Det eneste rigtige er at spænde Glasset, kan det ikke taale det, saa er det, fordi Glasset er tæret op og trænger til at fornyes. Som sagt lad os arbejde for gode Forhold paa Maskinerne; men lad os saa ogsaa være enige om at holde dem i Orden.

N. A. Nielsen, Gb.,
Lokomotivfyrbøder.

DEN ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVIKLING I 1938

Det intern. Arbejdsbureaus Undersøgelser.

(Fortsat.)

Mens en Del af de fremkomne Planer omfatter saavel selvstændige Landmænd og smaa Jordbrugere som Landarbejdere, er der Grund til at gøre opmærksom paa en vigtig Udvidelse af Forsikringssystemet til *selvstændige Arbejdere* med smaa Midler, hvad enten de er beskæftigede i Industri, Handel eller Landbrug. Indtil for nylig har saadanne Arbejdere i Hovedsagen været imod hvilke som helst kollektive Foranstaltninger; men der har nu vist sig en tydelig Ændring i deres Holdning. Og man er nu i en Række Lande i Færd med at undersøge, hvilken Forsikringsform der bedst egner sig for dem. I Storbritannien har man en frivillig Aldersrente- og Efterladteforsikring, hvortil der gives offentlige Tilskud. I Løbet af det første Aar, den eksisterede, fik den Tilslutning af ca. 700,000 selvstændige, ubemidlede Arbejdere. I Tyskland blev i December 1938 Invaliditets-, Aldersdoms- og Efterladteforsikring gjort tvungen for alle selvstændige Haandværkere, uanset hvor stor deres Indkomst er; det Antal Personer, som skal komme ind derunder, er anslaaet til 1 600 000.

Socialforsikringen maa for at være effektiv bestands tilpasses efter de skiftende Omstændigheder. Ja, i vidt Omfang maa den forudse disse Omstændigheder og paa Forhaand træffe de nødvendige Forholdsregler. Stor Betydning har saaledes i disse Aar den Forandring, der finder Sted i Befolkningens Sammensætning. Den hurtige Nedgang i Fødselshyppigheden, der siden dette Aarhundredes Begyndelse har vist sig i næsten alle stærkt industrialiserede Lande,

øger de ældres forholdsvis Antal. Saaledes var f. Eks. i Tyskland og Storbritannien kun omtrent $\frac{1}{3}$ af Befolkningen i 1930 mellem 45 og 64 Aar gamle. I 1960—70 er det anslaaede forholdsvis Antal en Trediedel, og muligvis finder der en tilsvarende eller endog større Forøgelse Sted for de højeste Aldersklasser. Som Følge heraf bliver det særligt vigtigt at forbedre Sundheden og den legemlige Tilstand hos det forholdsvis mindre Antal unge, som Fortsættelsen af Produktionen vil komme til at paahvile. Det er ogsaa nødvendigt at sikre sig, at de ældre Bestanddele af Befolkningen kan bevare deres Arbejdsøve saaa længe som muligt. Socialforsikringens Problemer kommer her i Berøring med den almindelige økonomiske Organisations vidererækkende Problemer. Hvis et Land har en større Brøkdal af sin Befolkning uden for de produktive Aldersklasser, maa de, der for Øjeblikket er beskæftigede med Produktionen, producere mere end tidligere, hvis der skal fremskaffes tilstrækkelige Forsyninger. Hvor fuldkommen et Pensionssystem's finansielle Opbygning end er, maa dog Værdien af de Understøttelser, der kan betales i en given Periode, i sidste Instans være afhængig af Landets løbende Produktion. Hensynet til Produktiviteten, til fuld Beskæftigelse og til Undgaaelse af spildte Udgifter er af grundlæggende Betydning for en effektiv Opretholdelse af den sociale Forsorg i Fremtiden.

Ernæringen.

Den offentlige Mening er i de sidste Aar blevet vakt til Bevidsthed om, i hvilken Grad Folkenes legemlige Velbefindende, deres legemlige Oplagthed og Modstandsdygtighed mod Sygdom afhænger af en baade i Mængde og Kvalitet vel afpasset Ernæring. Folkeforbundets og Den Internationale Arbejdsorganisations Arbejde paa dette Omraade har bidraget meget til at forøge Interessen for de forskellige herhenhørende Problemer.

Nylig foretagne Undersøgelser har vist, at den rette Ernæring spiller en særlig vigtig Rolle, naar det gælder at sikre Børns legemlige og aandelige Udvikling. Det er ganske særlig Børn, der lider under utilstrækkelig Ernæring, og det er i store Familier med lave Indkomster, at Flertallet af Tilfælde af daarlig Ernæring og Underernæring forekommer. Statistikken i mange Lande viser, at Gennemsnitshøjden og Gennemsnitsvægten for Drengene i Folkeskolen vel er forbedret i de sidste tyve Aar, men at Stigningen er paafaldende mindre end for Drengene i samme Alder i Skoler, der søges af Børn fra de mere velhavende Klasser.

Hovedårsagen til utilstrækkelig Ernæring er utilstrækkelig Indkomst. Hvordan Indkomsterne som Helhed kan forøges, er et af de store Spørgsmaal indenfor den økonomiske og sociale Politik. Men nogle af de Veje, man kan slaa ind paa, har særlig Betydning for Spørgsmaalet om tilstrækkelig Ernæring og bør derfor omtales i nærværende Sammenhæng.

Den første er at forebygge hurtige Stigninger i Leveomkostningerne og saa vidt muligt tilvejebringe en Nedsættelse i Priserne paa de Fødemidler, som

købes af de fattigere Grupper af Samfundet. For nylig har man i en Række Lande, deriblandt særlig Sverige og U. S. A., undersøgt Muligheden for at lade Staten foretage Masseopkøb af Overskudsvarer, der saa skal sælges igen til nedsatte Priser til fattige Familier, som under normale Forhold ikke vilde kunne overkomme at foretage saadanne Køb. Denne Plan til »indre dumping«, som den er blevet kaldt i Sverige, eller »Dobbeltprissystemet«, som den kaldes i U. S. A., er endnu ikke ført ud i Praksis i større Skala, men den har i en Del Lande betydelige Muligheder.

En anden Metode, som i det sidste Aar har fundet Udbredelse, gaar ud paa at skaffe nærende Føde til lave Priser ved at organisere Folkerestauranter og ved at give Tilskud til de fattigere Grupper af Befolkningen til Indkøb af Mælk og andre beskyttende Fødemidler. Saadanne Foranstaltninger er bl. a. truffet i Norge, Holland, Letland, Ungarn og Uruguay.

Selv hvor Indtægterne er tilstrækkelige, kan Mangel paa Kundskab alligevel hindre, at de bliver fornuftigt givet ud. En Undersøgelse, der foretoges i U. S. A., viste, at af hver ti hvide Familier, der anvendte nok paa Fødemidler til at købe passende Kost, valgte kun fra to til fire gode eller meget gode Kostsammensætninger. Denne Opgave at gøre Folk interesserede i at forbedre deres Ernæringsstandard, kan gribes an fra mange Sider. En af de mest tilfredsstillende Fremgangsmaader er maaske at indpode Mennesker bedre Kostvaner paa Fabrikken eller i Skolen. Lad os belyse det med to Eksempler. Planen om Mælk-i-Industrien, som nylig er fremkommet i Storbritannien, virker nu i ca. 7000 Fabrikker, der beskæftiger næsten 2½ Mill. Arbejdere. Forbruget af Mælk er næsten blevet fordoblet i Løbet af et Aar og udgør nu 38½ Mill. Liter om Aaret. Der er ikke jagttaget nogen ugunstig Indvirkning paa det almindelige Detailsalg, men Systemet har ført til mindre Fraværelse fra Arbejde og bedre Sundhed blandt Arbejderne. I Oslo faar Skolebørn, hvis Forældre ønsker det, gratis »Oslo Frokost«, der bestaar af en Trediedel Liter Mælk, Smør, Fuldkornsbrød, Ost, en halv Appelsin, et halv Æble eller en raa Gulerod og fra September til Marts Levertran. Saadanne Midler kan næppe undgaa at frembringe gavnlige Virkninger, ikke blot direkte, men ogsaa gennem deres indirekte Indflydelser paa Folkets Kostvaner.

I en Række Lande bestræber Regeringerne sig nu for at forbedre Ernæringsniveauet ved Hjælp af Opklæring og Propaganda. En af de vigtigste Metoder er at sørge for Kursus i Husholdning og Ernæring. I Norge har Staten udnævnt 20 Vandrelærere i Husholdningsvidenskab. I Storbritannien afholdt Undervisningsministeriet et kort Kursus i Ernæring og Kogning for Lærerkrafter i Landdistrikter, særlig for dem, der arbejdede i Skoler med kvindelige Elever. I U. S. A. arbejder Farm Security Administration paa at sanere Forholdene for Landmandsfamilier med smaa Indkomster og udsender som Led i disse Bestræbelser Konsulenter, der hjælper den enkelte Landmand med at opstille et Kostbudget med størst

mulig Anvendelse af hjemmeavlede Produkter og dog tilstrækkelig til at svare til Familiens Behov.

Dette er kun nogle faa Eksempler; en lignende Virksomhed er blevet taget op i mange andre Lande. Undertiden udsendes der Radiosamtaler, og der vises Propagandafilms angaaende Ernæring. Belæring af denne Art, saa værdifuld den utvivlsomt er, kan dog aldrig komme mere end i anden Række, naar det gælder at tage fat paa Ernæringsproblemet; for, som Præsident Roosevelt sagde i sin Tale for nylig til det amerikanske Røde Kors' Kongres: »Alle Foredragene om Ernæring vil ikke nytte noget, med mindre Barnet kan faa tilstrækkelig at spise.«

Bevægelsen for at oprette Ernæringsraad med det Formaal at fremme Undersøgelser og Undervisning paa Ernærings-Omraadet og føre Tilsyn med Arbejdet for at forbedre Ernæringsstandarder har i det sidste Aar bredt sig stærkt. Ernæringsraad er blevet oprettet i en Række Lande, og de allerede eksisterende Raads Arbejde er blevet udvidet.

Som de nævnte Eksempler viser, er Spørgsmaalet om, hvordan man bedst kan forbedre Ernæringen, et Spørgsmaal, som ethvert Land maa gribe an paa sin egen Maade under Hensyntagen til sine særlige økonomiske Forhold og Folkets Temperament. Det er klart, at der kan opnaas en meget betydelig Forbedring i Sundhedstilstanden, og at intet Land med social Samvittighed kan forsømme at forsøge dette. Det er en af Grundreglerne for social Retfærdighed, at et Barn fra en fattig Familie ikke skal sættes tilbage hele Livet igennem paa Grund af utilstrækkelig Ernæring i sine tidligste Aar. Men der er ogsaa et andet Synspunkt, som, skønt det er anerkendt i vid Udstrækning, ikke kan fremhæves for ofte. Større Opmærksomhed overfor Ernæringen betyder bedre Udsigter for Landmanden. Den Kendsgerning, at større Udgift til Fødemidler maaske mere end alt andet vilde hjælpe til at bringe Landbruget paa Fode, er ikke den mindste af de Fordele, som muligvis kan fremgaa af Ernæringsforanstaltninger i alle mere fremskredne Lande.

Boligspørgsmaalet.

Næppe mindre vigtigt end Ernæringen er Forsyningen med tilfredsstillende Boliger. Menneskers Sammenstuvning i Slumkvarterer er ødelæggende baade for deres legemlige og deres aandelige Sundhed. Hvor meget daarlige Boliger koster i direkte Udgifter, rent bortset fra hvad de koster af Menneskelykke, bliver ikke altid erkendt.

Ogsaa i en anden Retning har Folkets Boligforsyning livsvigtige Konsekvenser. Undersøgelser af Aarsagerne til den synkende Fødselshyppighed peger paa dyre eller utilfredsstillende Boliger som en af de medvirkende Faktorer. Forældre, som ikke har nogen Standard at opretholde, har ofte store Familier. Men naar først Hovedmassen af Befolkningen har naaet et vist Niveau af Selvagtelse, udøver Bekostningen ved Boligen og den Lejlighedstype, man kan skaffe sig, en betydelig Indflydelse paa Familiens Størrelse.

(Fortsættes.)

Taksigelser.

Alle, der glædede mig paa min Jubilæumsdag, beder jeg modtage min bedste Tak.

Lokomotivfører *A. L. Wedeby*,
Slagelse.

Modtag min hjerteligste Tak for udvist Opmærksomhed ved mit Jubilæum.

K. K. A. Nielsen, Lokomotivfører,
Nyborg.

Hjertelig Tak for venlig Deltagelse ved vor kære Mand og Fader, Lokomotivfører *A. N. Andersens* Sygdom, Død og Begravelse.

Anna Andersen og Born,
Nyborg.

Ny Sneplovs-Konstruktion.

Vi har tidligere omtalt, at en af vore Privatbanekolleger, Motorfører *J. Sørensen*, Randers, havde konstrueret en Sneplov af helt ny Type, som i Praksis havde vist adskillige Fortrin.

Vi meddelte den Gang, at Statsbanerne havde vist Interesse for Forsøgene og kan nu yderligere oplyse, at Centralværkstederne er gaaet i Gang med Bygning af en Sneplov efter *J. Sørensens* System.

Skal Masnedssund Station sælges.

Ifølge Meddelelser i Dagspressen forhandles der mellem Statsbanerne og Thriges Maskinfabrik i Odense om Køb af den gamle Masnedssund Station, der tænkes omdannet til Maskinfabrik.

En livsfarlig Situation.

Ved en Overkørsel paa Lollands-Banen kørte en Bilist for nylig med fuld Fart mod den nedrullede Jernbanebom. Denne sprængtes, Bilisten fortsatte over Banen og kørte ligeledes gennem Bommen paa den anden Side; et Sekund efter kom det Tog, for hvilket Bommen var lukket, strygende forbi.

Bilisten hævdede, at han var blevet blændet af Solen; men trods Uheldet havde han altsaa Lykken med sig.

Død i Koncentrationslejr.

»Signalen« meddeler, at tidligere Sekretær i Tysk Jernbaneforbund *H. Jochade* er afgaaet ved Døden i en tysk Koncentrationslejr.

Jochade var en af de gamle Tillidsmænd, som havde et velanset internationalt Navn. Foruden sin Virksomhed i det tyske Jernbaneforbund, var han før Verdenskrigen Sekretær i I. T. F. Han var nu godt oppe i Aarene og havde, saa vidt vi erindrer, allerede trukket sig tilbage

fra Tillidsmandsvirksomheden inden 1933-Omvæltningen i Tyskland. Det menes, at han efter Krigudbruddet i September var blevet sat i Koncentrationslejr, hvor han altsaa nu er død.

Af Kong Christian den IX's Understøttelsesfond

ved de danske Statsbaner vil der den 29. Januar 1940 kunne uddeles ca. 1 300 Kr. i Portioner à 100 Kr. Ansøgninger om at blive delagtig i Uddelingen maa for at komme i Betragtning indgives inden Udgangen af indeværende Aar til et af Bestyrelsens Medlemmer eller til Trafik- og Personalafdelingen, hvor ogsaa Blanket til Ansøgning kan faas.

Blanketten, i hvilken ethvert Spørgsmaal maa besvares *nojaagtigt*, er lydende paa saavel nærværende Fond som Statsbanernes Jubilæumsfond, der uddeles samtidig, og Ansøgningen betragtes som gældende begge Fond, hvis ikke andet anføres. Af det sidstnævnte Fond uddeles 2 800 Kr. i Portioner à 100 Kr.

Bestyrelsen bestaar af:

- Generaldirektør *P. Knutzen*,
- Banearbejder *Fr. Bøtchbær*, Banedelingens Lager, Odense,
- Overassistent *P. K. From Hansen*, Københavns Hovedbgd.,
- Lokomotivfører *J. S. E. Kuhn*, Københavns Godsbanegd.,
- Trafikinspektør *J. Okkels*, 2. Distrikt, Aarhus,
- Fuldmægtig *J. Rohleder*, 1. Distrikt, København,
- Lokomotivfører *L. M. Schmidt*, Københavns Godsbanegd.,
- Fuldmægtig *Frk. A. Westergaard*, Trafikkontoret, Kbh., og
- Trafikkontrolør *C. J. M. Wieth*, 1. Distrikt, København.

Statsbanepersonalets Sygekasse.

Sygekassens Regnskab for 1938—39 findes optrykt omstaaende. Interessenter, som ønsker Regnskabet tilsendt særskilt, vil faa dette, naar Forlangende herom indsendes til Sygekassens Kontor.

Afsked:

- Lokomotivfører *L. V. Aagaard*, Kbhavns Godsbgd., efter Ans. p. Gr. af Svagelighed med Pension fra 31.—1.—40 (min. Afsked).
- Lokomotivfører *C. F. C. Olsen*, Kbhavns Godsbgd., efter Ans. p. Gr. af Svagelighed med Pension fra 31.—1.—40 (min. Afsked).
- Lokomotivfører *J. Knudsen*, Næstved, p. Gr. af Svagelighed med Pension fra 31.—1.—40 (min. Afsked).

Dødsfald:

Lokomotivfører *A. N. Andersen*, Nyborg, den 3.—11.—39.

Dødsfald blandt Pensionister:

- Pens. Lokomotivfører *D. F. C. Mollerup*, Odense, den 17.—10.—39.
- Pens. Lokomotivfører *L. K. Pedersen*, Glyngøre (nu Aarhus), den 9.—11.—39.

**STATSBANEPERSONALETS
SYGEKASSE**

Status pr. 31. Marts 1939.

**Indtægter og Udgifter for Regnskabsaaret
1938—39.**

<i>Indtægt.</i>	Kr. Ø.
Bidrag fra Interessenter	1 209 208. 79
Statstilskud fra Socialministeriet	274 337. 00
» » Statsbanerne	50 000. 00
Udbytte af Obligationer samt Renter	15 256. 48
Forskellige Indtægter	12 382. 35
Administrationsbidrag fra Invalideforsik- ringen (5 pCt. af indbetalt Invalidefor- sikringspræmie)	9 749. 73
	1 570 934. 35
Invalideforsikringspræmie	194 870. 79
Renter og Udbytte af:	
P. E. Rovsings Legat	160. 00
Jernbanemandens Legat	38. 80
	1 766 003. 94
Invalideforsikringen: Udbetalt til Fonden ud over den i Aarets Løb indgaaede In- valideforsikringspræmie	8 206. 95
	1 774 210. 89

<i>Udgift.</i>	Kr. Ø.
Lægehjælp	465 001. 29
Sygehusbehandling	290 140. 65
Medicin	426 348. 91
Bandager, Bade, Massage o. l.	80 301. 83
Tandpleje	86 280. 21
Barselshjælp	18 833. 95
Befordringsudgifter	3 698. 81
Kontorudgifter	9 283. 17
Udgifter til Administration (Bestyrelse, Revision m. v.)	5 618. 35
Forskellige Udgifter	9 768. 99
Arbejde vedrørende Invalideforsikringen	8 409. 55
Begravelseshjælp	89 638. 56
	1 493 324. 27

Invalideforsikringen:

a. Administrationsbidrag til Sygekassen: 5 pCt. af indbet. Invalide- forsikringspræmie	Kr. Ø. 9 749. 73
b. Andre Udgifter	13 593. 34
c. Udbetaling til Invalide- forsikringsfonden	179 734. 67
	203 077. 74
Understøttelse af P. E. Rovsings Legat ...	160. 00
» » Jernbanemandens Legat	37. 00
	1 696 599. 01

Sygekassen: Overskud, der i Henhold til Bestyrelsesbeslutning overføres til Re- servfondskonto	77 610. 08
Jernbanemandens Legat: Indgaaede Renter ud over de i Aarets Løb udbetalte Un- derstøttelser	1. 80
	1 774 210. 89

Aktiver.

	Kr. Ø.	Kr. Ø.
Reservfondens Obligationsbe- holdning	206 192. 50	
P. E. Rovsings Legats Obli- gationsbeholdning	4 000. 00	
Jernbanemandens Legats Obli- gationsbeholdning	1 000. 00	
	211 192. 50	
Beholdning vedr. Sygekassen:		
Kontant	2 010. 15	
Giro	9 652. 59	
Bank	12 415. 64	
Reservfondens Indlaans- konto	52 606. 69	
	76 685. 07	
Beholdning vedr. Invalidefor- sikringen:		
Kontant	307. 20	
Bank	39 331. 83	
	39 639. 03	
Beholdning vedr. P. E. Rovsings Legat ..	40. 00	
» » Jernbanemandens Legat	6. 43	
Tilgodehavender vedr. Syge- kassen:	Kr. Ø.	
Socialministeriet	274 337. 00	
Andre	22 988. 57	
	297 325. 57	
	624 888. 60	

Passiver.

	Kr. Ø.	Kr. Ø.
Sygekassens Reservfondskonto:		
Saldo pr. 1. April 1938 ..	258 799. 19	
Iflg. Driftsregnskabet	77 610. 08	
	336 409. 27	
Invalideforsikringens Kapital	39 639. 03	
P. E. Rovsings Legats Kapital	4 000. 00	
samt de ved Udgangen af Aaret endnu ikke udbetalte Renter	40. 00	
	4 040. 00	
Jernbanemandens Legats Ka- pital	1 000. 00	
samt de ved Udgangen af Aaret endnu ikke udbetalte Renter	6. 43	
	1 006. 43	
Gældsposter vedrørende Sygekassen	243 793. 87	
	624 888. 60	

Regnskabet er revideret og fundet i Overensstemmel-
se med foreliggende Bilag.

København, i August 1939.

R. Kantso.

C. Wieth.

Antallet af Interessenter udgjorde den 1. April 1938
21 588 og den 1. April 1939 21 803, hvoraf henholdsvis
1150 og 1178 har anmeldt Privatlæge.

Antallet af Personer udgjorde den 1. April 1939 52 078.
Begravelseshjælp er i Aaret 1938—39 udbetalt for
654 Dødsfald, nemlig for 334 Interessenter, 282 Hustru-
er og 38 Børn.